

Zij daarentegen was zóo geheel anders van nature, dat menigeen zich over haar keuze verbaasde en slechts een enkele begreep, hoe zij zich gelukkig kon voelen met hem. Haar verschijning werd gaarne gezien: waar ze kwam, was ze welkom, waar ze kwam, bracht ze een uiting van vreugde op ieders gelaat. Haar aanleg deed haar tevens voor geen studie terugschrikken, al had steeds bovenal het kunstgebied haar toegelachen. Maar altijd trad bij haar op den voorgrond iets levendigs, een trek van optimistische gezelligheid, aan welker invloed niemand zich kon onttrekken.

Ik geloof te mogen zeggen, mijn amicus geheel te kennen, terwijl zijn vrouwtje altijd heel vertrouwelijk met mij was geweest. *Ik* kan dus begrijpen, hoe die twee, schijnbaar uiteenloopende, karakters niet alleen geen contradictie vormden, maar elkaar aanvulden. Hoe zij in elkaar vonden, wat ieder van hen zoo noodig had. Ik wist, dat hij, die door sommigen een vrouwenhater was genoemd, in zijn hart, diep in zijn ziel verborgen hield een trouwe, onverbreekelijke, alle hinderpalen overwinnende liefde. Ik wist, dat zij volkomen beantwoordde aan het ideaal, dat hij zich van een jonge, minnende vrouw had gevormd. Ik wist, dat zij een blik had geslagen in zijn hart, dat voor zoovelen gesloten was gebleven, en dat zij dáar ontdekt had die eeuwige trouw van den man, waarheen haar verlangen telkens sterker was uitgegaan. Wat weinigen zich hadden kunnen voorstellen, was mij volkomen duidelijk: ik kende hen zooals niemand anders en ik was overtuigd, dat God deze jonge menschen voor elkaar had bestemd; dat Hij hen in Zijne genade niet alleen had samengebracht, maar hun ook een geluk geschonken, een geluk van in-elkaar-opgaan, van elkander-volkomen-begrijpen, als slechts weinigen ten deel valt.

En nu bevond ik mij dan in dat jonge paradijs, niet als een *fâcheux troisième*, maar als beider vriend en broeder.